ולרבא הא׳ הוא למעוטי בכור . [ו] ואם תאמר ולאכיי דמוקי הוא בהוייתו יהא למעוטי בכור מגליה ואומר הר״ם דלפי המסקנא [ז] ניחא דמפקי׳ בבכורות דאי עביד לא מהני מהעברה העברה מבכור ומ״כ ילפינן ממעשר ולא לילטריך הוא דחרמיס לומר בהוייתו יהא : **שאני** התם דאמר לאמר קרא לא יחלל כו׳ . דממעט חילוין הוא עושה ואינו עושה ממזרות וכיון דאינו עושה ממזרות תפסי בה קדושין ולריך לומר דהייט מייתור הלמ״ד שביה אבל אין לומר דבלא יתור הלמ״ד שביה גמי דרשינן הכי חילוין הוא עושה ואינו עושה ממזרות ותפסי בה קדושין דע״כ לאו ממזרות ותפיסת קדושין תלויין זה בזה שהרי קאמר רבי יהושע בפ׳ החולץ (יבמות דף מפ.) דאין ממזר אלא מחייבי מיתות בית דין דאבל מחייבי כריתות לא הוי ממזר [ח] *דאלב״ע לא תפסי בהו קדושין בחייבי כריתות אלמא לאו הא בהא תליא אבל מיחורא דלמ״ד מפיק שפיר (*דלא תפסי) בה [ט] דמיחורא [דרש] מדאמר ולאכיי (אם כן) נימא קרא לא יחל מאי לא יחלל : משלמין

[ל״ל דתפסי]

ולרבא האי הוא למעוטי בכור [י] דתניא *בבכור נאמר °לא תפדה °ונמכר הוא במעשר נאמר °לא יגאל °ואינו נמכר לא חי ולא שחוט ולא תם ולא בעל מום והרי תמורה [כ] דאמר רחמנא °לא יחליפנו ולא ימיר אותו ותנא לא שאדם רשאי להמיר אלא שאם המיר מימר וסופג את הארבעים אלמא מהני תיובתא דרבא אמר לך שאני התם דאמר קרא °והיה הוא ותמורתו יהיה קודש ולאביי אי לאו דאמר רחמנא והיה הוא ותמורתו הוה אמינא תצא זו ותבנס זו קמשמע לן והרי בכור דאמר רחמנא [ג] °לא תפדה *ותנן יש להן פדיון ולתמורותיהן פדיון [ד] חוץ מן הבכור ומן המעשר אלמא לא מהני תיובתא דאביי אמר לך [ה] שאני התם דאמר קרא הם בהוייתן יהו ולרבא האי הם למה ליה *הן קריבין °ואין תמורתן קריבין ולאביי האי סברא מנא ליה °אם שור אם שה לה׳ הוא [ו] לה׳ קריב *ואין תמורתו קריבה °ורבא אין הבי נמי דמההוא קרא [ז] אלא הם למהלי לימר על בכור ומעשר

[ל״ל דתפסי]

[ט] שנתערב דמן בכל העולין שקריבין לגבי מזבח ואביי האי סברא מנא ליה [ט] °מולקח מדם הפר ומדם השעיר והלא דם הפר מרובה משל שעיר *מיכן לעולין °שאין מבטלין זה את זה [י] דתניא ולקח מדם הפר ומדם השעיר ׳שיהו מעורבין דברי רבי יאשיה ורבא התם מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו וסבר לה כרבי יונתן והרי מעשר דאמר רחמנא לא יגאל [יא] ותנן יש להן פדיון ולתמורותיהן חוץ מן הבכור ומן המעשר אלמא לא מהני תיובתא דאביי אמר לך שאני התם [ב] דיליף עברה עברה מבכור הרי הקדימה תרומה לביכורים דאמר רחמנא °מלאתך ודמעך לא תאחר [יב] [ג] ותנן המקדים אף על פי שהוא בלא תעשה ׳מה שעשה עשוי [יג] אמר לך רבא שאני התם דאמר קרא °מכל *מעשרותיכם תרימו (תרומה) ולאביי מיבעיא ליה [ד] כדאמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה אפילו הקדימו בכרי נמי ניפטר א״ל עליך אמר קרא מכל *מעשרותיכם תרימו מה ראית לרבות את הכרי ולהוציא את השיבלין °מרבה אני את הכרי שישנו בכלל [יד] דיגון °ומוציא אני את השיבלין שאין בכלל דיגון והרי אלמנה לכהן גדול דרחמנא אמר °אלמנה וגרושה לא יקח *ותנן ׳כל מקום שיש קדושין ויש עבירה הולד הולך אחר הפגום [טו] שאני הבא דאמר קרא °לא יחלל זרעו ולאביי נימא קרא לא יחל מאי לא יחלל אחד לו ואחד לה °והרי [טז] הקדיש בעלי מומין למזבח דרחמנא אמר °כל אשר בו מום לא תקריבו [יז] *ותנן המקדיש °בעלי מומין לגבי מזבח אף על פי שהוא בלא תעשה מה תעשה עשוי תיובתא דרבא אמר לך רבא שאני התם דאמר קרא (ט) [יח] °ולנדר לא ירצה רצוי הוא דלא מרצה הא מיקדש קדשי [יט] ולאביי אי דלא אמר רחמנא ולנדר לא ירצה הוה אמינא [כ] כעובר מצוה וכשר קמשמע לן והרי מקדיש תמימין לבדק הבית דאמר רחמנא [כא]

[ל״ל דתפסי]

[ל״ל מתנותיכם]

[ל״ל מתנותיכם]

[קדושין סו:]

שיטה מקובצת

[א] בכור הוא דאתא דתניא: [ב] והרי תמורה. תימה וכי לא היה יודע הפסוק והיה הוא ותמורתו יהיה קדש וי״ל דלא מייתי אלא משום דבעי למיפרך מינה לאביי למה לי יהיה קדש . תוס׳ : [ג] רחמנא אך בכור שור או בכור כשב או בכור עז לא תפדה ותנן מה בין בכור ומעשר לשאר קדשים כל הקדשים נמכרים באיסלו ונשחטין באיסלו ונשקלין בליטרא הוץ מן הבכור ומעשר ויש להן : [ד] חוץ מן הבכור כו׳ פי׳ שאין פדיון מועיל לו ליסכר באיסלו ולשקול בליטרא כדמפרש התם . תוס׳ : [ה] לך אביי שאני : [ו] הוא הוא קריב תיבת לה׳ נמחק : [ז] קרא נפקא אלא [ח] ומעשר שאם נתערב דמן : [ט] ליה נפקא ליה מולקח : [י] זה. ״א ואביי האי סברא מנא ליה נפקא ליה מולקח כו׳ שיהו משערבין דברי ר׳ יאשיה׳ ויונתן אומר מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו אביי כר׳ יאשיה ורבא כר׳ יונתן : [יא] יגאל ואמר רחמנא לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו ותנן מה בין בכור למעשר כו׳ : [יב] תאחר מלאה אלו בכורים ודמעך זו היא תרומה ותנן המקדים תרומה לבכורים אף : [יג] עשוי תיובתא דרבא אמר לך רבא שאני התם דהדר אהדריה קרא דכתיב מכל מעשרותיכם תרימו אע״ג דקא עשרת מעשר ראשון מקמיה דתשקול תרומה מ״מ תפריש תרומה : [יד] בבלל דגן ומוציא אני כו׳ שאין בכלל דגן : טו] עי׳ בהשמטות בסוף המסכת : [טו] והרי המקדיש בעלי : [יז] עי׳ בהשמטות בסוף המסכת : [יח] קרא נ״א כו׳ לא לרצון יהיה לכם ריצוי כו׳ ואביי אי לא כתיב כי לא לרצון הו״א ארצאוי נמי ארצוי קמ״ל : [יט] קדשי ואביי אי אות ל׳ נמחק: [כ] אמינא נהוי כעובר : כלל] רחמנא שרוע וקלוס נרבה : [כא] ואיתקש מעשר ובכור אהדדי כדלקמן : [כב] כתיב האי הוא דחרמים הס״ד ומה״ד ולאביי האי כו׳ לחולין הס״ד ואח״כ מ״ד תצא זו כו׳ : [כג] מתיבת קמ״ל עד תיבת ה״נ נמחק : [כד] תיבות מכאן ואילך פירש נמחק : [כו] לפי שהנאתן להקדש : [כז] מום ופדה אותן : [כח] בכור ומעשר [בעלי] מומין אינן תופס : [כט] ביחד כשמוח על : [ל] תיבת נותן נמחק : [לא] בר׳ יונתן : [לב] סה״ד העברה העברה . בבכור : [לג] לאביי דאמרי׳ בסמ׳ ביצה מעשר : [לד] פסור הלוי מתרומה גדולה שנאמר מעשר כן המעשר מעשר אמרתי : [לה] רחמנא תרימו את : [לו] בכור פי׳ דס״ד דיליף העברה העברה ממעשר : [לז] המסקנא דפריך והרי בכור ומשני אמר קרא הוא ולכן אין לי פדיון ומעשר העברה העברה מבכור והשתא ניחא דלא צריכנא לחרמים לעכב דילפינן חרמים גאולה גאולה ממעשר ומייתר ליה לאמר דבכור ומעשר נמכר כך הוא בס״א : [לח] ממור ואע״ג דלכ״ע : [לט] מתנות ראש״ע : [מ] ד״ה מבל כו׳ למוכרו לכהן (בכורות בכור) . [לכהן ל״ג] . עי׳ מ״ם כדף ח : [מא] שם דלסכי כו׳ דמכריה פרי . לשון מבל קשיא לרש״י לכן פירש״י דמדקתיב לא הפדה ולא כתיב תגאל ממעט הכרי רק הס״ל דליל״ג דיליף ג״ש לכך כתיב כולו לרבא ולכיי דייק דלרבא מדכתי בלשון ס״מ דכרי : [מב] ד״ה (שלחי אי כו׳) ל״ג בה אף אם לוקח לחודיה קאי ל״ק לאביי דתליל״ג לא מצי כלום דאמרי לוקח ל״ל קרא ולא מרבה דולאביי נימא עד יהגל הכל הוא מדכרי המקבן ועי׳ תוס׳ ד״ה שלחי כו׳ :

הגהות הב״ח

(א) נמ׳ שלחי התם דאמר קרא כי לא לרצון לרוי כו׳ : (ב) רש״י ד״ה תוס׳ : ה״ה ולוין תמורתו : (ג) ד״ה יש להן וכו׳ בהן מוס ותוספסין ל״ל ותיבה ופדה״ם נמחק :

[זבחים פח. וש״נ]

גליון הש״ס

גמ׳ ורבא לוין הכי נמי . ע׳ זבחים דף פא ע״ב תוס׳ : ״ה ולוין תמורתו : שם והכי הקדים בעלי מומין . ע׳ זבחים דף קיד ע״ב תוס׳ ד״ה כולהו :

[זבחים פח. וש״נ]

רבינו גרשום

אמינא כו׳ : חרמי כהנים . שיש חרמים לשום כהנים אין להם פדיון כלל אפילו דאי עבר אלמא דלא מהני : בהוייתיה יהא . שאין לי פדיון:ורבא אמר דלעולם לא מהני אמר לך דאי הוא לעמעמי בכור אתא: דתניא בבכור נאמר לא תפדה ונמכר הוא במעשר נאמר לא יגאל ואינו נמכר לא חי כו׳. דליף פלא יגאל דחרמים מה להלן מכירה עמו דכתיב [אך כל חרם וגו׳] לא יסכר ולא יגאל אף לא יגאל דמעשר נמי מכירה עמו אבל בכור נמכר : תצא זו . לחולין ותכנס זו התמורה להקדש : כל הקדשים פטולי המוקדשין נמכרין באיסלו משום רווחא דהקדש הוץ מן הבכור והמעשר שהרווח הוא לבעלים : ויש להן פדיון . אם קדם מומן את הקדשן : אלמא דלא מהני . אם עבר ופדה הבכור[שאני התם דכתיב קדש שור או בכור כשב או בכור עז לא תפדה הם דכתיב אך בכור שור או בכור עז לא תפדה קדש הם] : ורבא דאמר דלעולם לא מהני אמר לך . ההוא קדש הם לחכי הוא דאתא הם קריבין ואין תמורתן קריבה כדמפרש לקמן בהא מסכתא:שאם נתערב דמן בכל העולי׳ שקריבין לגבי מזבח שאין עולין לגבי מזבח דמעשר עולין הכי נמי דאמר לך שאני התם דכתיב אך בכור שור או בכור עז לא תפדה הם דכתיב אך בכור שור או בכור עז לא תפדה קדש הם] : ורבא דאמר דלעולם לא מהני אמר לך . ההוא קדש הם לחכי הוא דאתא הם קריבין ואין תמורתן קריבה כדמפרש לקמן בהא מסכתא:שאם נתערב דמן בכל העולי׳ שקריבין לגבי מזבח שאין עולין מבטלין זה את זה : **ורבא**. מהתם לא נפקא דלא מערב להו אלא [ג] מזון מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו וסבר לה כר׳ [ד] (יוחנן) [יונתן] דאמר בתמ׳ יומא בפרק הוציאו לו (דף מז:) אין מערבין דם פר ושעיר לקרבנות מזבח הפנימי אלא מזון זה בעצמו וזה בעצמו : [ה] **עברים עברים** . בבכור כתיב (שמות יג) והעברת כל פטר רחם ובמעשר כתיב (ויקרא כז) כל אשר יעבור : **לכדאמר ליה רב פפא לאביי** . [ו] דלמרינן מעשר דאמרן שהקדימו לוי לכהן בשבלים קודם שהופרשה תרומה גדולה מן העמרים ומאלא שהפסיד לוי לכהן הרי ממלה במעשר שהוא טולל דממעשר לא נטל כהן כלום אפי׳ פטור [ז] מתרומה גדולה שנאמר מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומה מעשר מן המעשר ואמר ליה רב פפא לאביי אי הכי אפי׳ הקדימו לוי לכהן בכרי אחר שמרתן נמי ליפטר לוי וחמאי נקט בשבלים : **מכל*) מעשרותיכם** . [ח] לוים קאמר רחמנא (במדבר יח) [ט] את תרומת ה׳ *) תרומה גדולה : **כרי אידגן**. ואיקבע ליה לתרומה גדולה דכתיב ראשית דגנך : **כל מקום שיש קדושין** . כל מקום שהקדושין תופסין ויש עבירה באותן קדושין ומפרש התם דהייטו אלמה לכהן גדול : **אחר הפגום** . דהוי חלל אלמא מהני מלקתני יש קדושין דאי לא מהני לא תפסי קדושין : **שאני התם דכתיב לא יחלל** . דמשמע דאלא לאחריה אחת אחד לו ולזה ואביי [ג] **אי להכי הוא דאתא לימא לא יחל** . דמשמע דאלא לדרשא אחריתא אחת אחד לו ולזה ואחד לה שהיא עצמה מתחללת ועשיית זונה ותאוה בתרומה דבי נשא אם בת כהן היא ומשום דידה אילטריך קרא ולאו משום דאמרת אי עביד מהני דלהכי לא לריך קרא דלכל מילתא אמרינן אי עביד מהני : **לא תקריבו** . ואמרינן לקמן (דף ה:) דהתם לא תקריבו לה תקדישו הוא : **מה מעשר מעון** . [ט] **שאני התם** . דכתיב בההוא קרא כי לא לרצון : **וכשר** . אפי׳ להקריב קמ״ל : [ל״ל מתנותיכם]

*) [ל״ל תרומה ל״ל]

מיבעי ליה לדאמר ליה רב פפא לאביי אם כן אפילו הקדימו בכרי נמי . אותא קאי דאמרינן בן לוי שהקדים ונטל מעשר ראשון מן השבלים פטור הוא מתרומה גדולה פטור הוא מלהשלים לכהן מה שנחסר לו מחלק תרומה גדולה כולו לפי שדין היה שיטול הכהן קודם תרומה גדולה הייטו הרי ממאה ואח״כ יטול הלוי מעשרו

[ל״ל מתנותיכם]

[בכ״ק יב. ע״ש בכורות לא: לב. לקמן מ.]

למוכרו הס״ד ולתמ״כ ד״ל ולגאלו כו׳ ס״ל תגאל ע״ז דיוקא מקדושתה וכנכסת בתמורה במקומה ותגאל לחמוכה לחולין ותכוייהו לא קדשו קמ״ל קרא דתכוייהו קדישי הס״ד ל״ק

[לקמן כא.]

[ס״ל ל״ג הס״ל]

[זבחים פא.]

[הס]

[ס״ל ל״ג הס״ל]

[ל״ל מתנותיכם]

[ל״ל מתנותיכם]

[קדושין סו:]

[ל״ל דתפסי]

[ל״ל דתפסי]

[ל״ל מתנותיכם]

[ל״ל מתנותיכם]

[ל״ל מתנותיכם

הכל ממירין פרק ראשון תמורה ו

נדבה תעשה אותו. ואמרינן לקמן (דף ז) אלו קדשי בדק הבית יש) ואיכא למשמע אותו אתה מתפיס לבדק הבית ואי אתה מתפיס תמימין לבדק הבית: **בגלח תעשה.** כדדרשינן לקמן *ודבר ה' אל משה לאמר וגו' ביום ותיובתא דרבא. דאי לא מהני לא היה תפיסתו תפיסה והיה לא לאמור: **מיהיכרו בעלי מומין לגזבר.** דקדשי בדיעבד: **איהכרו כו'.** דהא בהאות קרא כתיב תורה אור ולגבר לא ילבה ואמרינן לקמן (שם) אלו קדשי מזבח וכתיב לא לילבה דמשמע כ) דאיי לא מרבו הא מקדש קדשי ואיתקום תמימין לבדק הבית לבעלי מומין לגזבר הא מחד קרא נפקי ליאסורא דלא מקדיש הלכך איתקום כמי לעניין מה שעשה עשוי: **כשעה הגזילה.** למר ועניים בטלמא אבל הכלים והבגדים קנה בשיעוי אלמא מהני: **אשר גזל כעין שגזל.** יחזיר: (ד) **ואכיי.** לסכי לא איתעביד אלא דעבדא דמהני אלא להך דרשא דהאי אשר גזל כתיב גבי שבועה שנשבע לשקר וכתיב (ויקרא ה) יוסיף חומש וקמ"ל דעל גזילו מוסיף חומש אם נשבע לשקר והולה: **ואינו מוסיף חומש על גזל אביו.** אפילו נשבע עליו לשקר: **מחזיר את הכר בגילה כו'.** (ה) ונבי מתכסיין בעל כרחו קתני לה בבבא מליעא בפ' המקבל (דף קיג.) אלמא מהני וקני למשכון יום הבייום מחריסה קני בלילה וכסות לילה קני כא) מנה ביום אלמא מהני: **שאני פסח דכתיב פסח** [ד] כב) **תשיבנו לו.** מריבויא דקרא נפקא לן דמחזיר כמה פעמים ולא משכחת לה אלא הכי דמחזיר כלי יום ביום וכלי לילה בלילה ומהכא נפקא דקני כג) ולאביי ריבויא דקרא לא משמע ליה והשב (ו) תשיבנו אינעבד דאי לא כתיב ביה הוה אמינא אינעבד ליהדר ליהדר: **ס"ג ג"א אמר לך רבא שאני הפס.** דכתיב עד בא השמש תשיבנו (ז) ודרשינן ליה בהמקבל הכי כל היום עד שיבא השמש תשיבנו אלמא בשעה תקחנו ממנו מכאן לכסות יום שיתנה ליחבל בלילה וכתיב קרא אחרינא השב תשיבנו כבוא השמש מכאן לכסות לילה שיתנה ליחבל ביום ומהכא נפקא לן דמחזיר ואביי אמר לך דלא לתמטעינן דמהני אלא מה לכסות יום שיחזירנו ביום וחד לכסות לילה שחייב להחזירו בלילה ונריכי והאי ונריכי לא איתפרש לן כד) ונרלה לי דהכי הוא דאי אשמטעינן לכסות יום כגון מחריסה משום דמיומיה הוא אבל כסות לילה אימא לא ואי כתיב כסות לילה משום דמלטער אבל כסות יום אימא לא: **מיריחו.** דאיתקבע למעבר ותרומה: **מעשר.** תחילה ותח"כ טרקן (לה) פלה: **מיובחא דאביי.** דאמר מהני דהא הכא לא מהני: **תעזוב תעזוב.** תרי זימני כתיב לעני ולגר תעזוב אותם מד בקרושים תהיו וחד בחמור אל הכהנים לאשמטינן כה) מקרא דתעזוב יתירא דאמ"ג דאיתמתי בידו לא קנייה: **חייב בפרע ובעוללות כו'.** ותא"ג דהפקר פטור מכל אלו הפקר כי האי חייב דנפקא לן מתעזוב יתירא דבכולהו כתיב תעזוב יתירא ונריכי הא הפקר אתא דתעזוב ולא לרבויי שיעוי דהא בעלמא נמי לא מהני: **והשתא דמשנינן כל הני שיעוי.** דאמר דמהני ואיכא דלא מהני ובכולהו מודו אביי ורבא במאי פליגי: אחבק

מסורת הש"ס

*) [לפי גרסינן לקלר ניתא עפי דהוה פסוק מוקדם ביוקרא יט]

כמעשה הגזילה. דשיעוי קנה אלמא מהני ותיובתא דרבא: **מחזיר** את הכר בגילה ואת המחריסה

ו

נר מצוה

מח א מיי' פ"ה מהל' עדכין והתרומים הל"ה עי' פ"מ:

מט ב מיי' פ"ב מהל' גזילה הל"ח עוש"ע חו"מ ס' שס סע' ה:

נ ג מיי' פ"ו מהל' גזילה הל"ג:

נא ד מיי' פ"ה מהל' מלוה הל"ה עוש"ע מ"מ ס' נ"ח סעי' מז:

נב ה מיי' פ"א מהל' מתנות עניים הל"ב:

נג ו מיי' פ"ה שם הל"ז:

נד ז מיי' פ"ד מהל' מלוה ולוה הל"ג עוש"ע יו"ד סי' קסח סעיף ה:

נלא בגרסא דבמסכת בכורות ובדרשין אותו וכן בעלי מומין כדמפרש בכורות ומתרצינן לה דלא יליה מיתקרי מומי תמימין לגבי ד"ל ובמ"ד כל"ל וכסמ"ד אמר לא יליה מיתקרי מומי תמימין לגבי ד"ל והא שיין לדיבור שלמר זה.

הגהות הב"ח (ה) גם' תמיד לן ולגאיי וכו' תמיד לן אמינא אינוסא דעבד עבד וכו' (כ) שם מכר כ"ג ושיין כרש"י מה מכר: (ג) שם כל כמו שיעוי אביי הל"ל ואות ד' ומקק: (ד) רש"י ד"ה ולגאיי לסכי: (ס) ד"ה מחיר דאי אבא לשמא ותיובתא דרבא דאי לא מהני (מהני) מעשיו מכל וכל דוקא לו לחזיר. תוס': (מ) השב תשיב לרבות אפילו משכנו באיסורא לדין השב תשיב כבוא השמש ולא להשיב לגברי. תוס': (ע) ותשיב ואביי (אות ל' נמחק) משיבא דאינו חייב לחזיר לגברי דהא אתני מעשיו

ולא אוכלין פרת חטאת ושעיר המשתלח. פירש"י ביומא פ' שני שעירי (דף סב:) דל"ג פרת חטאת כמו: חטאת בפ' בתרא דזבחים (דף קיג.) תנן פרת חטאת שנשחט חוץ מגיתה ושעיר המשתלח שנקריבו בחוץ פטור שנאמר ואל פתח אהל מועד לא הביאו כל שאינו לפתח אהל מועד כו'* ופריך בגמ' עלה ושעיר המשתלח לא רחוי לפתח אהל מועד הוא והתניא ומייתי סך בריימתא דסכא ואי נרסא בה פרת חטאת כו' היכי מסורת הש"ס דפריך משעיר המשתלח הכי נמי הוה מצי למיפרך מפרת חטאת ואין התירוץ שייך לפרת חטאת ל) ומשום הכי פרש"י דל"ג פרת חטאת ל) ליה וקשה על הא דמשני עלה בזבחים (דף קיג:) בקראי פליגי כאן לאחר הגרלה קודם הגרלה הוה רחוי לפתח אהל מועד ואפילו הכי מטמע ליה ל) וכתב הרב"ם קרא דאם הקריבו בחוץ פטור ל) והא דמשני הכא בהדיא הגרלה מייב הטומאה בחוץ ו"ל דלפי' המסקנא דזבחים (שם) ניחא דמסיק דלא קשיא כאן קודם וזהו כאן לאחר וזהו: ל) ולפי זה אפשר תרוויהו לאחר הגרלה אבל קודם הגרלה אפשר לחייב הטומאה בחוץ כי הסיא דיומא: **וקרא** למה לי כגון שהומם לאחר הגרלה והוא מי בעל מום וקמ"ל דאפילו שחיטה לקי משום דהקדישו בעל מום ולהכי נקט חילוקא דלא לחוש בעל מום ליכא מלקות דלא תקדישו על הבמה ומיד

אבל רבית אינה *יוצאה בדיינין ור' יוחנן אמר אפי' רבית קצוצה אינה יוצאה בדיינין א"ל התם בסברא פליגי התם ל) בקראי פליגי (דף קיג:) ל"א *דא"ר יצחק מ"ט דרבי יוחנן אמר קרא *בנשך נתן ותרבית לקח וחי לא יחיה לחיים ניתן ולא להישבון רב אחא בר אדא אמר מהכא *יראת מאלהיך אני ה' למורא נתתיו ולא להישבון רבא אמר מהכא *התועבות האל עשה מות יומת דמיו בו [יהיה] *והוליד בן פריץ שופך דם הוקשו מלוי רבית לשופכי דמים מה שופכי דמים לא ניתנו להישבון אף מלוי רבית לא ניתנו להישבון ואמר רב נחמן בר יצחק מ"ט דרבי אלעזר דאמר קרא *וחי אחיך עמך אחדר ליה כי היכי דניחי עמך ואלא במאי קמיפלגי אביי ורבא בשינוי קונה: ל"א בהני שינויי דשנינן ג) (לישנא אחרינא) ברבית קצוצה לאביי לא מהדר רבית לרבא מהדר רבית והא אביי נמי סבר ד) מפקינן ריבית קצוצה בדיינין *דאמר אביי [ה) הדין דמסיק בחבריה ארבע (מאה) זוזי בריביתא ויהביה ליה למלוה (ו) בחנותיה גלימא דשוי חמשא בארבעה כי מפקינן מיניה ד' מפקינן מיניה והאי זוזא במתנה הוא דיהבה ליה ורבא אמר *חמשא מפקינן מיניה מ"ט כולה בתורת ריביתא קאתי לידיה אלא כי קא מיפלגי אביי ורבא בשינוי קונה: ת"ר ה) *כל אשר בו מום לא תקריבו ו) מה ת"ל אם בלא תשחטו הרי כבר אמור למטה ז) אלא מה ת"ל (ג) *בל תקריבו בל תקדישו מבאן *אמרו *המקדיש בעלי מומין לגבי מזבח עובר משום חמשה שמות משום ח) *בל תקריבו בל תקדישו בל תשחטו ומשום בל תזרקו ומשום בל תקטירו כולו ומשום בל תקטירו מקצתו משום ר' יוסי בר' יהודה אמרו אף קבלת הדם: אמר מר אם בל תשחטו הרי אמור למטה היכן אמור דתניא *עורת או שבור או חרוץ או יבלת לא תקריבו מה ת"ל אם בל תקדישו הרי כבר אמור למעלה אלא מה ת"ל (ג) בל תקריבו בל תשחטו ט) *ואשה לא תתנו מהם אלו אשים אין לי אלא כולן מקצתן מנין ת"ל מהם זריקת דמים מנין ת"ל לרבות שעיר המשתלח ולה' לרבות הוא ח) והתניא אי *קרבן את קרבן ה' ת"ל ואל פתח אהל הבית שנקראו קרבן בענין שנאמר *ונקרב את קרבן ה' ת"ל ואל פתח אהל מועד וגו' הראוי לפתח אהל מועד חייבין עליו משום שוחטי חוץ שאין ראוי לפתח אהל מועד אין חייבין עליו משום שוחטי חוץ אוציא אני את אלו ולא אוציא פרת חטאת ושעיר המשתלח שהן ראויין לפתח אהל מועד ת"ל לה' מי שמיוחדין לה' יצאו אלו שאין מיוחדין לה' אמר רבא י) התם מעיינא דקרא יא) ואל פתח לרבות לה' להוציא הבא דאשה להוציא לה' לרבות טעמא דכתב קרא לה' הוא דלא מייתי שעיר המשתלח יב) הא לא רבי קרא לה' הוה אמינא שעיר המשתלח בעל מום שפיר דמי יג) מכדי ג) אין הגורל *קבוע אלא בדבר הראוי יד) אמר רב יוסף הא מני חנן ג) המצרי היא טו) דאמר אפילו דם בכוס מביא חבירו ומזווג מז) ליה נהי דשמעת ליה לחנן המצרי דלא הוי דיחוי יז) דלא צריך הגרלה מי שמעת ליה דילמא מייתי ומגריל אלא אמר רב יוסף הא מני ר"ש היא דתניא ד) מת אחד מהן מביא חבירו יח) בלא הגרלה דברי ר"ש רבא אמר לא נצרכא *כגון שהומם בו ביום יט) והיללו על חבירו

ל) כ) **אבל רבים**. הכא ע"י מכר כגון המוכר שדהו ואמר אם אמכטינו אתה טחן לי הרי היא לך בחלקך זוז ואם לגורן בי"ב מנה וברבית קלולה קמיפלגי אביי אמר מהני כרבי יוחנן ורבא כר' אלעזר דהכא ולא הכי: **אם בסברא פליגי**. בתמיה קאמר אם בקראי פליגי כו': **לחיים ניתן**. כלומר אלא יחיה ולא להשבון ואפי' לרבא מהני דהא כתיב קרא: **בשינוי קונה**. דאביי סבר שינוי שעינה ועבר על דעת המקום קונה בר מהיכא דכתיב לקח דלא קני אלא היכא דכתיב קראי ולא איתפרש לן דליהוי מידי בינייהו אלא תירוצי דהני תיובתא דמר אית ליה דמשום דמהני ולא מהני הוא ומר אית ליה משום טעמא דקראי ל) וע"כ (ה) דמליגו למימר בשינוי קונה כגון נחל עלים ונשלח כלים למר ונשלח בגדים לרבא דלא קנה ואינו משלם אלא עלים ומר ולרבא לא קנה ומשלם הבגדים והכלים וכי פרכינן לעיל לרבא מהא דקתני הגוזל עלים ונשלח כלים כו' לא תימא שאני התם דכתיב אשר גזל אלא הכי תימא אלא דאמרי כמאן דאמר שינוי לא קני דפלוגתא היא בבבא קמא בפרק מרובה (דף סו.) והגוזל קמא (שם לה.) דאיכא למאן דאמר שינוי קונה ומפיק טעמא מאשר גזל כעין גזל ואיכא למאן דאמר שינוי לא קני בגזילתא מוסיפיה תם הגזילה מכל מקום אם כן מה ת"ל אשר גזל גזל לומר שאינו מוסיף תומס על גזל לבני: הכי גרסי' ל"א בהני שינוי דשנין ובין הא ליכא לגיסא כב) דשמיע לי בשינוי קונה ליכא מידי אלא אם יכולנמי וזה כבני: **תנו רבנן אם** (ו) **כל אשר בו מום כבני: אלו אשים**. הקטרת כב) אימורין: **לרבות שעיר המשתלח**. שהמקדישו בעל מום לוקה משום לא תקדישו (ח) **קרבן**. בשחוטי חוץ כתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו וגו' להקריב קרבן לה': הכי גרסינן אי קרבן שומע לה' מי' ומהדר אדלעיל בתורת הכהים דקתני לעיל יכול יכול השומם חולין בפנים יהא חייב ת"ל קרבן על הקרבן הוא חייב ואינו חייב על החולין אי קרבן שומע אני כו' כלומר אי קרבן קא דרשם שומע אני אפילו השומם כד) בדק הבית בחוץ יהא חייב כדת שהרי הם נקראו קרבן כענין שנאמר ונקרב את קרבן ה' וגו' כלי תקטורת: לה' לרבות שעיר המשתלח. [לבעל מום שלא [יביא] בעל מום] אע"ג דאינו בא לה' [הוא] אין הגורל קובע אלא בראוי לשם כלומר דאפילו שעיר המשתלח בענין [הכא] [תם]: [והתניא קרבן הוי דכתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן (מעם) [שומע אני] אף קדשי בדק הבית שנקראו קרבן אם שחטו בחוץ יהא חייב: **אוציא** את אלו קדשי בדק הבית דהיינו נמי בעלי מומין כדאמרינן לקמן דאין מקדישין לבדק הבית אלא בעלי מומין ולא אוציא פרת חטאת ושעיר המשתלח שהן תמימין וראויין הן לפתח אהל מועד]: מ"ל לה' מי שמיוחדין לה'. להקרבה חייב משום שהוחזר חוץ יצאו אלו פרת חטאת ושעיר המשתלח שאין מיוחדין להקרבה אלמא לה' להוציא הוא. לה' למה לי ש"מ מאי אשים (דקאמר מדבר דמרבינן באשים) [דקא מדבר דמרצין באשים] משם אמור בבעל מום. ושעיר המשתלח נמי מרצה [הוא] לעזאזל כאשים לשם הלכך בענין תם: אמר רבא לא נצרכה לכתוב לה' אלא (כגון) שהומם שעיר המשתלח מאחר שהוגרל והלך אל שעיר אחר בעל מום בשלמא מעיקרא קודם שהוגרל בענין שיהיו שניהם תמימין דלא ידענן איזה מיקבע לשם אבל הכא כשהומם מאחר שהוגרל דהא מינכר ההיא דשם דתם הוא אימא לא לקי כי מיתתי אידך בעל מום קמ"ל. ל"א מעמא דכתיב קרא לה' כו': אמר רב יוסף הא מני. ואיצטריך לה' לרבות חנן המצרי היא דאמר אפילו דם בכוס [של שעיר של שם שעריין לא נזרק ונאבד שעיר המשתלח או שהומם מביא חבריו אחר לשעיר המשתלח]: ומווזג לו. להאי שעיר שנשהם לכומר דשלא בהגרלה מביאו דהא לא מצי למיגרל שכבר נשהם חבירו וכי היכי דמצי מייתי

(ל) כ) **אבל רבים**. הכא ע"י מכר כגון המוכר שדהו ואמר אם אמכטינו אתה טחן לי הרי היא לך בחלקך זוז ואם לגורן בי"ב מנה וברבית קלולה קמיפלגי אביי אמר מהני כרבי יוחנן ורבא כר' אלעזר דהכא ולא הכי: **אם בסברא פליגי**. בתמיה קאמר אם בקראי פליגי כו': **לחיים ניתן**. כלומר אלא יחיה ולא להשבון ואפי' לרבא מהני דהא כתיב קרא: **בשינוי קונה**. דאביי סבר שינוי שעינה ועבר על דעת המקום קונה בר מהיכא דכתיב לקח דלא קני אלא היכא דכתיב קראי ולא איתפרש לן דליהוי מידי בינייהו אלא תירוצי דהני תיובתא דמר אית ליה דמשום דמהני ולא מהני הוא ומר אית ליה משום טעמא דקראי ל) וע"כ (ה) דמליגו למימר בשינוי קונה כגון נחל עלים ונשלח כלים למר ונשלח בגדים לרבא דלא קנה ואינו משלם אלא עלים ומר ולרבא לא קנה ומשלם הבגדים והכלים וכי פרכינן לעיל לרבא מהא דקתני הגוזל עלים ונשלח כלים כו' לא תימא שאני התם דכתיב אשר גזל אלא הכי תימא אלא דאמרי כמאן דאמר שינוי לא קני דפלוגתא היא בבבא קמא בפרק מרובה (דף סו.) והגוזל קמא (שם לה.) דאיכא למאן דאמר שינוי קונה ומפיק טעמא מאשר גזל כעין גזל ואיכא למאן דאמר שינוי לא קני בגזילתא מוסיפיה תם הגזילה מכל מקום אם כן מה ת"ל אשר גזל גזל לומר שאינו מוסיף תומס על גזל לבני: הכי גרסי' ל"א בהני שינוי דשנין ובין הא ליכא לגיסא כב) דשמיע לי בשינוי קונה ליכא מידי אלא אם יכולנמי וזה כבני: **תנו רבנן אם** (ו) **כל אשר בו מום כבני: אלו אשים**. הקטרת כב) אימורין: **לרבות שעיר המשתלח**. שהמקדישו בעל מום לוקה משום לא תקדישו (ח) **קרבן**. בשחוטי חוץ כתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו וגו' להקריב קרבן לה': הכי גרסינן אי קרבן שומע לה' מי' ומהדר אדלעיל בתורת הכהים דקתני לעיל יכול יכול השומם חולין בפנים יהא חייב ת"ל קרבן על הקרבן הוא חייב ואינו חייב על החולין אי קרבן שומע אני כו' כלומר אי קרבן קא דרשם שומע אני אפילו השומם כד) בדק הבית בחוץ יהא חייב כדת שהרי הם נקראו קרבן כענין שנאמר ונקרב את קרבן ה' וגו' כלי תקטורת: לה' לרבות שעיר המשתלח. [לבעל מום שלא [יביא] בעל מום] אע"ג דאינו בא לה' [הוא] אין הגורל קובע אלא בראוי לשם כלומר דאפילו שעיר המשתלח בענין [הכא] [תם]: [והתניא קרבן הוי דכתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן (מעם) [שומע אני] אף קדשי בדק הבית שנקראו קרבן אם שחטו בחוץ יהא חייב: **אוציא** את אלו קדשי בדק הבית דהיינו נמי בעלי מומין כדאמרינן לקמן דאין מקדישין לבדק הבית אלא בעלי מומין ולא אוציא פרת חטאת ושעיר המשתלח שהן תמימין וראויין הן לפתח אהל מועד]: מ"ל לה' מי שמיוחדין לה'. להקרבה חייב משום שהוחזר חוץ יצאו אלו פרת חטאת ושעיר המשתלח שאין מיוחדין להקרבה אלמא לה' להוציא הוא. לה' למה לי ש"מ מאי אשים (דקאמר מדבר דמרבינן באשים) [דקא מדבר דמרצין באשים] משם אמור בבעל מום. ושעיר המשתלח נמי מרצה [הוא] לעזאזל כאשים לשם הלכך בענין תם: אמר רבא לא נצרכה לכתוב לה' אלא (כגון) שהומם שעיר המשתלח מאחר שהוגרל והלך אל שעיר אחר בעל מום בשלמא מעיקרא קודם שהוגרל בענין שיהיו שניהם תמימין דלא ידענן איזה מיקבע לשם אבל הכא כשהומם מאחר שהוגרל דהא מינכר ההיא דשם דתם הוא אימא לא לקי כי מיתתי אידך בעל מום קמ"ל. ל"א מעמא דכתיב קרא לה' כו': אמר רב יוסף הא מני. ואיצטריך לה' לרבות חנן המצרי היא דאמר אפילו דם בכוס [של שעיר של שם שעריין לא נזרק ונאבד שעיר המשתלח או שהומם מביא חבריו אחר לשעיר המשתלח]: ומווזג לו. להאי שעיר שנשהם לכומר דשלא בהגרלה מביאו דהא לא מצי למיגרל שכבר נשהם חבריו וכי היכי דמצי מייתי

*) ל"ק מ"ז

הכא מענינא דקרא דתם: יא) **ואל פתח אהל מועד לרבות**: יב) המשתלח בעל מום הא: יג) דמי הא אין הגורל קובע: יד) עי' בהשמטות בסוף המסכת: טו) היא דתניא הנן המצרי אומר אפילו: טז) ומווזג ליה ומשמע ליה שלא בהגרלה אע"כ לא בענין ראוי לשם [דאף] בעל מום [דהא] לא בענין ראוי לשם וס"ד בעל מום שעיר דמי: יז) דלא הוי דיחוי דת"ק אמר לשם מת המשתלח שפך דם דהואיל ונדחה דחיה: יח) עי' בהשמטות בסוף המסכת: [ט] מה"ר בריבית קצוצה קמפלגי כו' הכי הס"ד ושיך לע"א ואח"כ מה"ר אבן דבית כו' ב"ב מנה הס"ד: כא) דקראי נראה בעיני דמצינו: כב) ללישנא דשניא ליה בשינוי כו' אלא שזה ירושלמי: כג) הקטרת האימורין לרבות: כד) השוחט קדשי בדק: כה) אלמא לה' להוציא: כו) עליו המקדישו בעל: כז) לשם כי מייתי אות ד' בנחק: כח) חטאת ונראה דלכך ל"ג ליה שהרי: כט) מועד אין חייבין עליו ופריך: ל) **חטאת** על כן נראה מה שפרש"י דל"ג ליה: לא) **פטור** וביומא תניא בהדיא דקודם: לב) עי' בהשמטות בסוף המסכת:

הגהות צ"ק [א] הלי מלן המסיק זוזי דרביתא כמבריה וקא מלי מיפי לרכעה גריוי בזוזא בשוקא ויהיב ליה מיפו ממעמא כי מפקינן מיניה ד' מפקינן לחיך מיזוזי הוא דקא מוזיל גביה ורבא כו':

הגהות [ה] נמ' ויהביה ליה למלוה בנוזוזים גלימא דשוי: (ב) שם מה ת"ל לא תקריבו בל תקדישו: (ג) שם מה ת"ל לא תקריבו בל תשחטו: (ד) סוף פ"א ס"י ד"ס והשתא וכו' פליגי הס"ד ואח"כ בתחלת ע"ב מ"ה כריבית קצוצה וכו' לא הכי ולא הכי אלא בסברא פליגי ופריך דילמא התם בקראי פליגי כו' הס"ד ואח"כ ד"ס תנן רבית וכו' כו"כ מנה הס"ד ואח"כ ד"ס לחיים: (ה) ד"ה בשינוי וכו' וכ"ב ומלינו למימר: (ו) ד"ה ת"ל כו' אם בלא תשחטו: (ז) ד"ה המקדיש ל"ל דקום ד"ה המקדיש ל' שמות: (ח) ד"ה לרבות וכו' תקדישו הס"ד ואח"כ מ"ה מ' קרבן: (ט) ד"ה יבלת לוגיא: (י) ד"ה אבל הבא וכו' לרבות הוא לאסור לאקדושים הס"ד: [ל"ל לא]

[פיגום בל תקריבו מטולג קלת הבנה ולכן דע דבמוספתא וכן בילקוט ליתא וכן בכ"מ מוקין פ: ד"ה משום נאו וכו' שטעתיק בריש"ת זו ליתא וכן בכ"מ בפ"ז מהל' פיסולי מוקדש מוכח דין ד ע"ש]

[יומא סג: ע"ש]

שיטה מקובצת

[א] בקראי פליגי. וא"ת ולאביי למה לי היו יהיה לומר דלא ניתן להשבון תיפוק ליה דסבר דאי עביד מהני ל"ל דבל חד איצטריך לאשמועינן שלא נדרוש משמעו של שני. תוס': ב) למורא ניתן ולא תיבת נתתיו נמחק: ג) עיין בהשמטות בסוף המסכת: ד) סבר דמפקינן רבית קצוצה בדיינין דאמר אביי האי מאן דמסיק בחבריה ארבע זוזי ברבית כו' לשלוה בגוייהו גלימא שוי חמשא כי מפקינן: ה) תיבת כל נמחק: ו) עי' בהשמטות בסוף המסכת: ז) תיבת אלא נמחק: ח) משום בל תקדישו תיבות בל תקריבו ל"ש וגמחק: ט) תשחטו. גליון רמז למעלה על החקדש באמרו בל אשר בו מום לא תקריבו אמנם זה האחרון מובן בענין השחיטה ויחד מן הראשון מאשר נאמר בו אלה לה' [שאין מוחסר] בו אלה הקרבה לה'. הרב המעולי: י) **רבא** הכא מענינא דקרא התם: יא) **ואל פתח אהל מועד לרבות**: יב) המשתלח בעל מום הא: יג) דמי הא אין הגורל קובע: יד) עי' בהשמטות בסוף המסכת: טו) היא דתניא הנן המצרי אומר אפילו: טז) ומווזג ליה ומשמע ליה שלא בהגרלה אע"כ לא בענין ראוי לשם [דאף] בעל מום [דהא] לא בענין ראוי לשם וס"ד בעל מום שעיר דמי: יז) דלא הוי דיחוי דת"ק אמר לשם מת המשתלח שפך דם דהואיל ונדחה דחיה: יח) עי' בהשמטות בסוף המסכת: [ט] מה"ר בריבית קצוצה קמפלגי כו' הכי הס"ד ושיך לע"א ואח"כ מה"ר אבן דבית כו' ב"ב מנה הס"ד: כא) דקראי נראה בעיני דמצינו: כב) ללישנא דשניא ליה בשינוי כו' אלא שזה ירושלמי: כג) הקטרת האימורין לרבות: כד) השוחט קדשי בדק: כה) אלמא לה' להוציא: כו) עליו המקדישו בעל: כז) לשם כי מייתי אות ד' בנחק: כח) חטאת ונראה דלכך ל"ג ליה שהרי: כט) מועד אין חייבין עליו ופריך: ל) **חטאת** על כן נראה מה שפרש"י דל"ג ליה: לא) **פטור** וביומא תניא בהדיא דקודם: לב) עי' בהשמטות בסוף המסכת:

שלא בהגרלה אליבא דתנן וסד"א דהכי נמי מצי מייתי ליה בעל מום להכי איצטריך ליה: ואכתי אמאי איצטריך ליה (לה') [לחנן]: נהי דשמעת ליה דמוזג לו להכי קאמר לאשמועינן דלא הוי דחיי דנשהם כל זמן שלא נגרל ודמו יש לו תקנה אע"פ שמת חבירו או נאבד דמביא אחר ומווזג לו אבל שלא בהגרלה מי שמעת ליה דמביאו דלמא מייתי ומגריל קאמר וכיצד עושה יביא שנים ויגריל עליהם ואותו שיבא גדול

גורלו לשם יתרת ואותו שיביא גורלו לעזאזל יביאו ומעזאזל לזה ראשון שיהו בכום וכיון דסדרכן ותרלה מצרינו נמי להיות תם שאין הגורל קובע אלא בראוי לשם] : **דא מני.** דא־צמרך ל״ת לרבות ר׳ שמעון הוא דאמר יביא חבירו שלא בהגרלה דמהו דתימא כי היכי דלא בעי הגרלה הוא לא ליבעי נמי תם קס״ל ט) ואמאי ליסלק אדעתין דלא בעי הגרלה נהי דלא בעינן הגרלה לחברו לזה שסבא עכשו ובעי דהא אגרל עליה מעיקרא . על אותו שמת ועל אותו של שם אלא משום דלא ג) בעינן נמי דשני (דאחזו להגרלה אפי אותו) [ראוי אותו שנשאר דאי מצרכת ליה לאחי שבעא הגרלה דהי׳ משמע הגרלה קמייתא בטילה ומיסתל נמיה דהוה דקאי דלא מת הלכך [לא] צריך תו הגרלה הא לאו הכי הוה סבר ר׳ שמעון דבעי הגרלה . וכיון דבעי הגרלה לא מיתתי בעל מום [דכיון] דצריך הגרלה בעי למיהבי תם : **אלא** אבר רבא . להני איצטרוך כגון שהיתם שעיר המשתלח לאחר שנגרל הוילל על אחד כו׳ . **אלא** אמר רבינא איצטר׳ ל״ת לרבות ולאו לחכי אחא דקסאמרת לרבות שעיר המשתלח לבעל מום **אלא** לחכי אחא לרבות לשעיר המשתלח לחתוכר זמן) ורבא במאי עסקינן שהיה לו חולה מסוכן בתוך ביתו לאותו שסבר שעיר המשתלח ושחטה לאמר של שעיר המשתלח ביו״כ לצורך חחולה סד״א בנה שרוא לצורך שוואל לאר [בר] שרוטה הוא ולא ליתסר מיתתו בעזאזל משום [איסור] אותו ואת בנו לא השחטו ביום אחד קס״ל לה׳ לרבות דאמר׳ דאמרי במערבא. דהייתו לצוק זו והא שהיתתו ואמרי ג׳ : **אמר** מר׳ יוסי בר׳ יהודה אמר אף על קבלת הדם כו׳. אורחיה דקרא דשמעי׳ הבי ע״ג המובח ולאו לדרשא אתי אלא דלא תקריבו אתא : ור׳ יוסי בר׳ יהודה נמי אורחיה דקרא הוא . ולאו לדרשא אתי והאי נפקא ליה מיבעי לוריקת דמים : ואלא קבלת הדם מנא ליה נפקא ליה [מהא] ומיד בן נכר לא תקריבו. לא נצטוו בני נח אלא על מחוסרי אברים דכתיב מכל חחי [מכל בשר] הבא בהמתא שחיין ראשי אברין שלה : סד״א . במובח דיוקן לישתרי לאחרוני קרבן דיהדו בעל מום דלאו מחוסר אבר : קס״ל . מיד בן נכר לא תקריבו כו׳ מום בו [מכל] מום קבוע : [מפקה ליה לכמה יחיד דאמור להקריב בה בעל מום] : אנן נמי נקבל מנהן . לאקרובי קרבנהון בכמה דילן בעל מום קבוע דלאו מחוסר אבר : קס״ל מכל אלה כי אנן . מה אנן דומיא דמעון וכתות דלאו מחוסר אבר אלא מום קבוע לא מקרבינן אף מגיירו לא נקבל : [מתקיף לה ריש לקיש] שמא לא שנינו כו׳ . אברייתא קאי דקתני מיכן אמרו המקדיש בעלי מומין [למובח עובר משום ה׳ לאוין ואקמר] שמא לא שנינו דלקי אלא בהתיא דדרוש תם מעיקרא [ונעשה בעל מום ולא בכל בעל מום דהוא בעל מום מעיקרא דהתוא אמאי לקי דיקלא בעלמא הוא המקדיש בעלמא למובח דלא כלום קאמר דלא הוה חזי לא מקום למובח] [ואמאי קתני בעל מום מתמא דמשמע נמי בעל מום מעיקרא : א״ל ר׳ חייא בר יוסף . משום הכי קתני מתמא שרוע וקלום כתובים בפרשה [דבעלי מומין] והני בעלי מומין מעיקרא ניהו[דאמרן בפרק על אלו מומין שרוע שנשתרבבה ירכו . קלום שרגליו קלוסות כשל חמור ושל שום :] שמא לא שנינו דלקי אלא בתמורה דרמוי בבעל מום : דתנן ואמר בתמורה מבקרשים שהקדישה חלה עליה בבעל מום קבוע . דכתיב לא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב והיינו בעל מום וכתיב ואם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש וכיון דקדושה חלה עליה על בעל מום קבוע אינו יוצא לחולין לינוז ולינעבר מה שאין כן בשאר קדשים שעשר

סד״ל כשנמא מעיקרא. בעינן המימין משום דלא ידענא מי האי מיקבע לשם אבל הכא כיון דאינבר שם מיקבע לשם מי האי מיקבע לשם כו׳ ל״א והא אין הגורל קובע כו׳ אמר רב יוסף הא מני חכן המלרי לאמר לפי׳ דמו של שעיר הנעשה בפנים בכום ומת כלומר שכבר נשחט ומת שעיר המשתלח תורה אור

ומיד בן נכר לא תקריבו אם אלה . וא״ת למה לי אים אים לרבות בני נח שנולדין בדיים ונדבות כשראל (חולין דף יג:) תיפוק ליה מהאי קרא דמדקאמר לא תקריבו אם אלה משמע אלה לא אתה מקריב אבל אתה מקריב אבל חיפכא ליכא למיבעיא מיד בן נכר למה לי אים אים לרבות בני נח שנולדין בדיים ונדבות כשראל (חולין דף יג:) [עיין תוס׳ חולין יג: ד״ה לבל מלים ותוס׳ מנחות עג: ד״ה אים]

[ל״ל לא תקריבו ו קבלת דם]

[ל״ל דחזי לקרבנה] [ל״ל ולקי]

[ל״ל דחזי לקרבנה]

[ל״ל ולקי]

[ל״ל לא תקריבו ו קבלת דם